

Mr. sc. DANIJELA PULIĆ GIANNINI, dipl. ing. građ (1973. – 2007.)

U petak, 19. siječnja, u jednom su nas kratkom, okrutnom trenutku, u teškoj prometnoj nesreći, napustili Daniela Pulić Giannini, njezin suprug Roberto Giannini i njihova mlađa kći Laura.

Danijela se rodila 29. kolovoza 1973. godine u Vinežu u općini Labin. Osnovnu školu i Prirodoslovno-matematičku gimnaziju završila je u Labinu.

Studij na Građevinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu započela je godine 1992. Već je tijekom studija, kao demonstratorica na predmetima Građevna statika I. i Građevna statika II., svoje znanje, znanje jedne od najboljih studentica u generaciji, nesebično dijelila s mladim kolegama.

Nakon diplomiranja na konstruktorskom usmjerenju - s odličnim uspjehom, naravno - Danijela se u prosincu 1998. godine zaposlila kao znanstvena novakinja na zagrebačkom Građevinskom fakultetu, u Zavodu za konstrukcije, na Katedri za metalne konstrukcije. Odmah se uključila u znanstveno-istraživački rad na projektu *Sigurnost konstrukcija iz aspekta statističkih podataka djelovanja u Republici Hrvatskoj* koji je vodio prof. dr. sc. Boris Androić. Tim je radom ujedno aktivno sudjelovala u pripremi uvođenja europskih normi u hrvatsku građevinsku regulativu.

Poslijediplomski znanstveni studij na Građevinskom fakultetu, usmjerenje Konstrukcije, upisala je u veljači 2000. godine. Položivši sve ispite s odličnom ocjenom, početkom prosinca godine 2002. Danijela je obranila magistarski rad pod naslovom *Kalibracija tankostijenih trapezних limova obzirom na opterećenje snijegom u Republici Hrvatskoj*, izrađen pod mentorstvom prof. dr. sc. Darka Dujmovića. Objavila je devet znanstvenih radova; jedan je od njih u časopisu koji je po vrsnoći izjednačen s časopisima s međunarodno priznatom recenzijom, a dva su u zbornicima međunarodnih skupova održanih u inozemstvu.

Vodila je vježbe iz predmeta Katedre za metalne konstrukcije Metalne konstrukcije I. i Metalne konstrukcije II.

Među stručnim radovima Katedre u kojima je sudjelovala svakako treba spomenuti izradu projektne dokumentacije za hrvatski paviljon na svjetskoj izložbi EXPO 2000 u Hanoveru i analizu VIPNetovih odašiljača koji su projektirani prema suvremenim europskim propisima. Bila je i članicom međunarodnoga udruženja konstruktora International Association for Bridges and Structural Engineering (IABSE) sa sjedištem u Zürichu.

Krajem prošloga ljeta Danijela je prešla u Zavod za tehničku mehaniku, na Katedru za statiku, dinamiku i stabilnost konstrukcija. Odmah se uključila u nastavu iz predmeta Mehanika II., a počela je raditi i na znanstveno-istraživačkom projektu *Primjena numeričkih modela u projektima sanacije graditeljske baštine*.

Danijela je sudjelovala u znanstvenom radu i objavljivala znanstvene radove, sudjelovala je u stručnom radu, održavala je nastavu... I uza sve to, povrh svega toga, stajala je njezina posveće-

nost obitelji, Robertu i djeci, Leonardi i Lauri, njezinim malim "gremlinima", kako ih je među kolegama nazivala.

Njezini kolege nastavnici su je voljeli i poštovali, ali posebno su je voljeli njezini studenti, svi njezini, na Mehanici zaista brojni studenti. Uvijek je bila strpljiva, susretljiva i srdačna. Prepisujemo gotovo nasumice tek nekoliko rečenica jednoga njezinog studenta iz poruke objavljene 20. siječnja na internetskom forumu studenata zagrebačkoga Građevinskog fakulteta:

„Danas sam došao na fakultet na kolokvij i kolega mi kaže, i nisam mogao doći k sebi, odmah sam se sjetio da sam ju samo 2 sata prije tragičnog događaja gledao na vježbama i smijao se s njom... kada sam se samo toga sjetio morao sam izaći iz predavaone, ne znam zašto ali počeo sam plakati, bilo mi je stvarno teško pisati i ne misliti na to...”

"Jako sam se veselio vježbama samo zato jer sam znao da ih ona vodi. Obožavao sam rasprave s njom te konzultacije i rasprave o različitim načinima rješavanja zadataka. Uvijek je imala strpljenja saslušati i objasniti nejasne detalje. Isto tako sam i u petak ostao među zadnjima pitati meni nejasan detalj u vezi zadatka, i nisam ni slutio da ću je zadnji puta vidjeti..."

"Kao svježja snaga u dodiru sa studentima sa takvom je svježinom i elanom objašnjavala i držala vježbe za nas, uvijek se smijala, stvarno primjer svima..."

S budućim je mentorom Danijela počela sve češće i sve više razgovarati o doktoratu, o budućnosti... A onda je ostala samo praznina. I sjećanja njezinih kolega i njezinih studenata, sjećanja u kojima će i dalje živjeti, ali sjećanja koja tu prazninu čine još dubljom, još strašnijom i mučnijom.

K. F.